איך אדום החזה גנב את האש
אגדה של נתיבי אוסטרליה

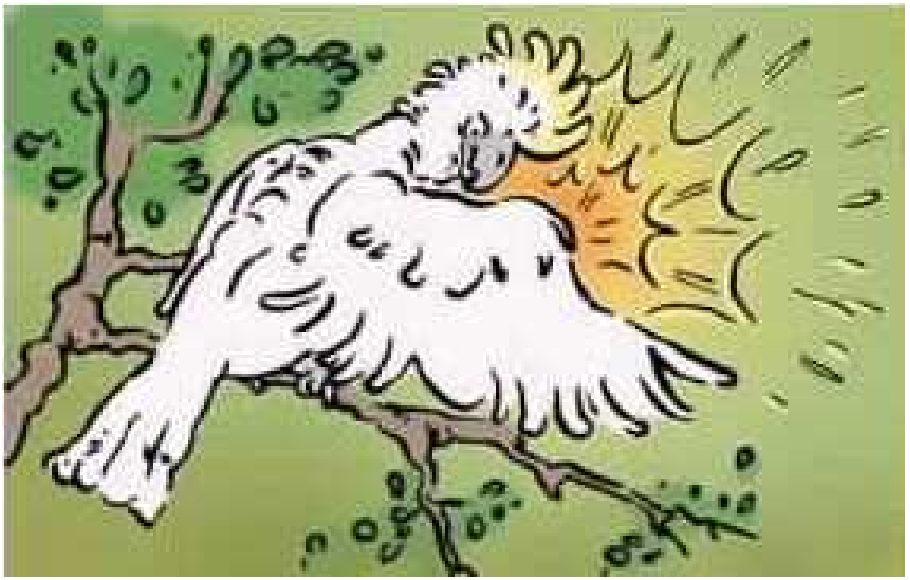

רשם ויליאם הרימן
ציורים אניק מקגריי

יום אחד קבוצת של ציפורי טרף הייתה בדרך לכפר שלהן כשפגשו בדרך איש זקן מאוד. הוא נשא חנית ושק ריק. כשהוא ראה את הציפורים תקע את החנית לאדמה לאות שלום.

הזקן התחיל לדבר אל הציפורים.
"הלכתי דרך ארוכה. הייתי רוצה לנוח אצלכן זמן מה. בתמורה לנדיבות זו אגלה לכן את סוד אש השמש."

מנהיג הציפורים החליט להזמין את הזקן לכפר ולהאכיל אותו. מיד הכינו ארוחה עשירה, וכשגמרו לאכול כל שבט הציפורים התאסף סביב הזקן כדי לשמוע אותו.

"אחרי שנדדתי ימים רבים הגעתי לארץ בה צמחו עצים גבוהים. בוקר אחד, לפני זריחת השמש, ראיתי אש בין העצים. מסוקרן התקרבתי אל המקום ושם ראיתי את התוכי מאר ששם את האש תחת הכנף שלו.
במקרה דרכתי על ענף יבש והוא שמע אותי. התחלתי לברוח והוא זרק אחרי חנית, אך לא פגע בי.
מהר חזרתי לאזור הציד של אנשי, אך הם כבר לא היו כבר שם.
עכשיו אני מוסר לכם את סוד האש, אולי יש ביניהן מישהו אמיץ דיו כדי לגנוב אותה מהתוכי מאר."

ציפורי השבט התרגשו מאוד מהרעיון שיהיה להן אש בלילות חורף הארוכים. הן התחילו מיד לדבר, כולן באותו הזמן, בלי להקשיב זו לזו, והביעו הרעיונות איך לגנוב אש ממאר. בסוף אחת מראשי השבט השתיקה את כולן ואמרה שיש לה רעיון.

היא הציעה לארוך נשף הנקרא קוררובוראי, ולהזמין את מאר התוכי לחגיגה. וכשהוא יגיע, מישהו ינסה לגנוב ממנו את האש.
ובאמת בנשף שרו ורקדו, והיה שם שפע של אוכל ושתייה. הן אפילו ערכו תחרויות של האבקות וחוזק. הציפורים רצו לכבד את מאר באחד הנתחים המבחרים של בשר קנגורו, אך הוא סירב. בסוף נתנו לו עור של קנגורו. זה הוא קיבל ברצון לפני שעזב את הנשף.

השמחה פגה כאשר מאר עזב
והשבט לא הצליח לגנוב ממנו אש.
הן אפילו התחילו לפקפק בסיפורו של
האיש הזקן. הן לא היו בטוחות האם
באמת מאר מחזיק אש תחת כנפו.
אבל אחת הציפורים הקטנות, זרזיר
בשם פריטה, הלך אחרי התוכי
למחנה שלו. הוא הלך ימים רבים,
כשהוא משתדל שמאר לא יראה
אותו. אך כאשר מאר הגיע בסוף
למחנהו, פריטה היה עייף מאוד. אלא
כאשר ראה את מאר המוציא אש
מתחת לכנפו, עף מהר לשבט שלו
וסיפר מה שראה.

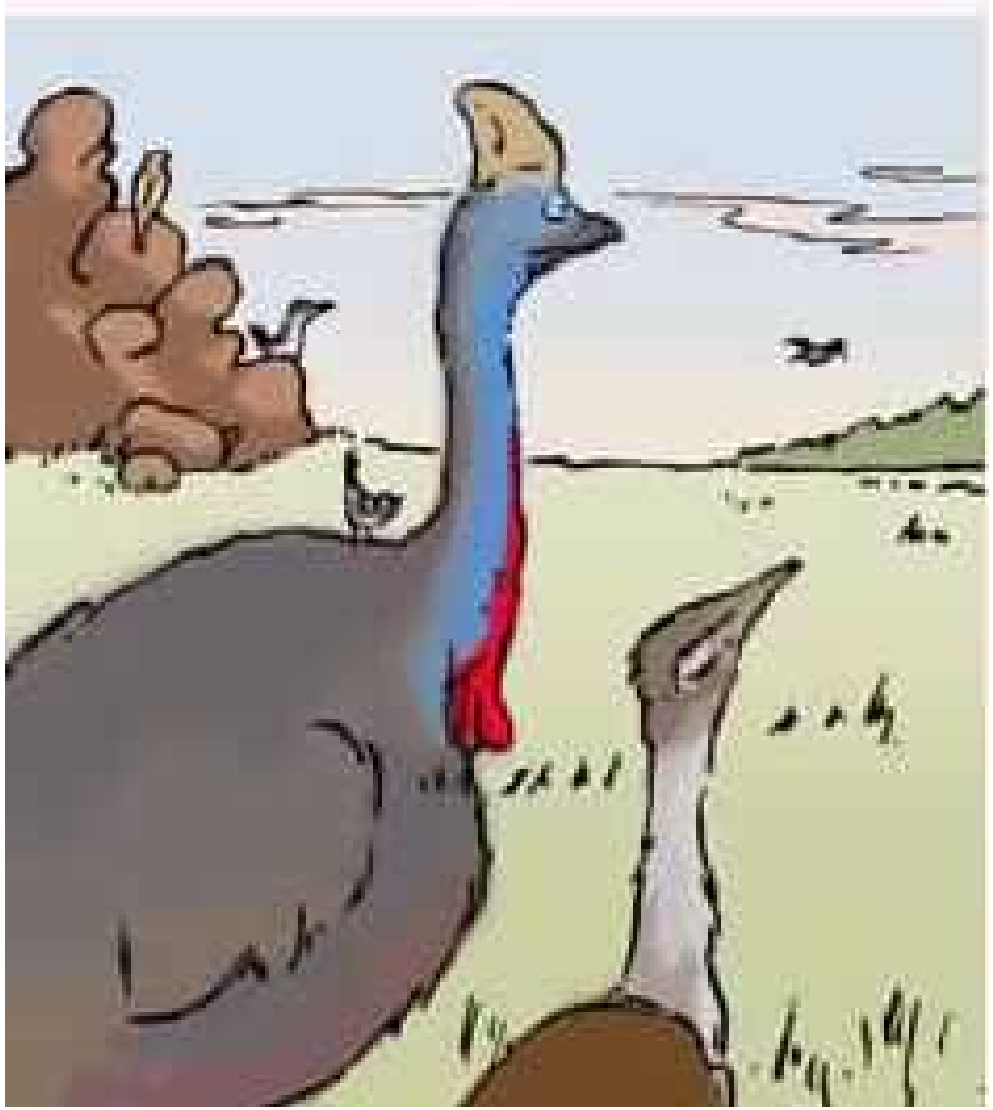

כולם שיבחו את האומץ והחוכמה של פריטה. הסתבר שסיפורו של הזקן היה נכון. ואז זקני השבט התאספו כדי לדון במעשה.
בסוף סוכם שציפור טאטקאננה, תלך למחנה של מאר כדי לגנוב את האש. למחרת בבוקר טאטקאננה יצאה לדרך הארוכה.

זמן רב הלכה טאטקאננה. השמש חיממה מאוד והיא נעשתה צמאה ועייפה. אך המשיכה בדרכה ולפנות שקיעת השמש הגיעה סמוך למחנה של מאר.
היא שמחה שתוכל לנוח במשך הלילה לפני שתגנוב את האש.
פשטה על הארץ את שמיכת עור הקנגורו שלה ונרדמה חזק.

טאטקאננה התעוררה עוד לפני זריחת השמש והתחילה לצפות במאר התוכי. היא ראתה שמאר מוציא אש מתחת לכנפו ומדליק בו מקל. באש הוא התחיל לשרוף את השערות של עור הקנגורו שקיבל מהציפורים.
ברגע שטאטקאננה ראתה את מאר עם המקל הבוער, קפצה לשם, ותפסה את המקל לפני שהתוכי הבין מה קורה.

טאטקאננה הייתה להוטה כל כך שהחזיקה את המקל קרוב מאוד לחזה, וחרכה את הנוצות שם. מאותו היום יש לה חזה אדום. אלא שהכוויה הבהילה אותה וכאשר עפה עם המקל הבוער, הציתה את העשב היבש. תוך שניות כל הדשאים ושיחים התחילו לבעור והאש התפשטה במהירות.

האש רעשה כמו גלי ים בסערה והקיפה את השטח. ציפורים וחיות אחרות רצו לפני חזית האש וחפשו מקום בטחון, אך האש גברה כל הזמן.
טאטקאננה עפה לפני הלהבות וכלל לא הרגישה מה עשתה. מאחוריה השטח הפך לשטיח עפרות שחור.

כשמאר הבין מה קרה, התחיל לרדוף אחרי טאטקאננה, אך הבין במהרה שהאש השתחררה, והוא לא יכול להשתלט עליה. הוא כעס מאוד שהכוח הזה נלקח ממנו. עד כה הוא היה היחידי שהחזיק באש, ומעכשיו הוא יהיה רק תוכי רגיל ולא מישהו חשוב.
כדי להעניש את טאטקאננה הוא החליט להרוג אותה אם רק ימצא אותה.

טאטקאננה פחדה מאוד כשחזרה, מאר רדף אחריה והיא ידעה שלא תוכל לגבור עליו. היא ביקשה מקוארטנג, ציפור גדולה יותר, שתגן עליה וקוארטנג הסכימה.
כאשר מאר הגיע, קוארטנג נעמדה לפני טאטקאננה. מאר זעף. "תני לי אותה" אמר "היא גנבה את האש שלי."
קוארטנג ענתה "האש שייכת עכשיו לכולם. לאף אחד לא יהיה כבר קר בלילות חורף הארוכים."

מאר כעס עדיין. "אם תעמדי בדרכי, אהרוג גם אותך!"
זה לא מצא חן בעיני קוארטנג, אך היא הבטיחה להגן על טאטקאננה כמה שרק תוכל.
מאר התנפל עליה והם נאבקו דקות אחדות. אבל מאר היה גדול וחזק יותר מקוארטנג וגבר עליה בקלות.
קוארטנג נסוגה כדי לשמור על חייה.

אבל למאר נמאס להיאבק. הוא היה עצוב ומדוכא. הוא הביט על מדורה קטנה אותו הדליק שבט הציפורים, והלך חזרה. ועכשיו כאשר ציפורי השבט רואים תוכי, הן נזכרות איך גנבו אש ממאר.

השבט שמח על האומץ של טאטקאננה. הן הכינו נשף גדול והזמינו שבטים שכנים להשתתף בקוררובוראי. ליד האש הן יכלו לרקוד עד מאוחר בלילה ולשיר עד אור הבוקר. הן ברצון התחלקו עם השכנים באש שלהן.

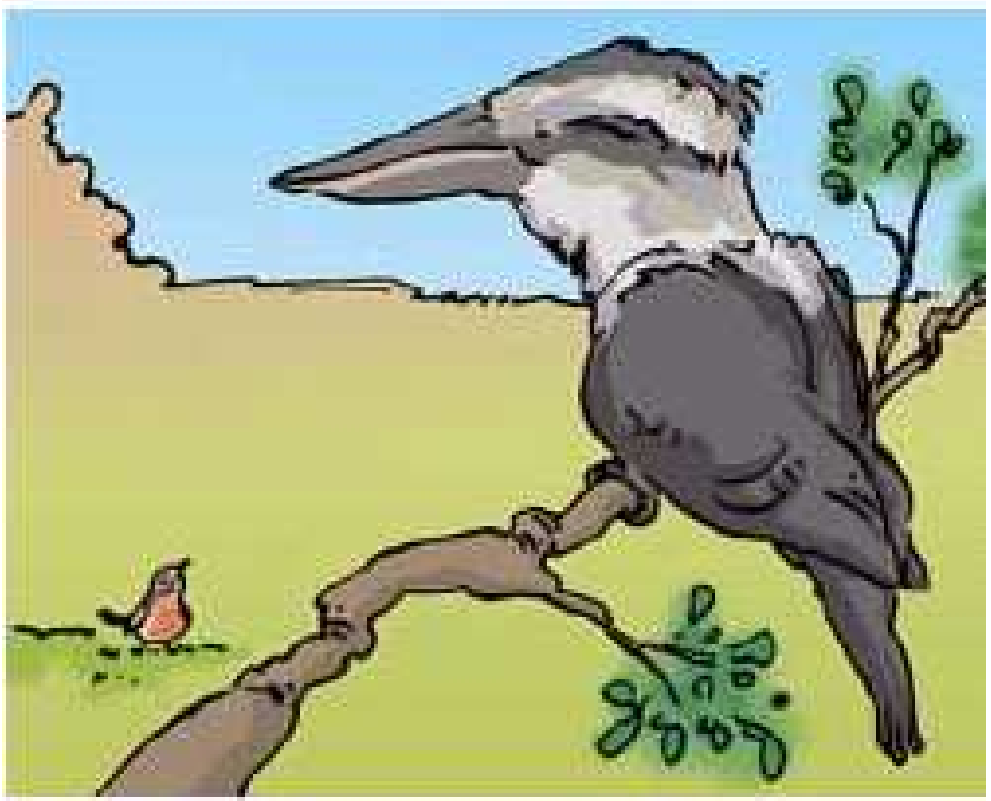

טאטקאננה הייתה גיבורת
האירועים, אך היא נהגה בצניעות
ורק הצטערה שידידתה קוארטנג לא
רוצה להשתתף בחגיגה. קוארטנג
התביישה, כי הפסידה בקרב עם
מאר, אבל טאטקאננה ניחמה אותה,
ואמרה שהיא עדיין ידידתה. ובכל
זאת קוארטנגד לא יצאה מבין
העצים, והיא נשארה שם עד היום.
היום כשרק רואים את אדום החזה
נזכרים במעשה הגבורה שבגללו יש
לה נוצות אדומות על חזה
.